

מסורת הש"ס

(א) ע' לקמן קיח. ספרי שלח קי"ז, **(ב)** ע' מנחות פח, **(ג)** ירוש' מגילה פ"א פ"א, **(ד)** [למן] קיח]. קידושין לו: ספרי שלח קי"ז, **(ה)** יומא ט: [ולעיל מב: נב: מנחות טז:] ירוש' יומא פ"ה הד"י, **(ו)** לעיל פה, **(ז)** לעיל ו', **(ח)** [ד"ה ארזין]

שינויי גוסחאות

[א] צ"ל קמפלגרי. וכן להלן בסמוך **(ישי"ח)**. ל"א רב פפא אמר כלי שרת מקדשין שלא מדרת אירכא ביניהו מר סבר כלי שרת מקדשין שלא מדרת ואע"י דלא מילאן לשט חג ומר סבר אין מקדשין אלא מדרת ואם מילאן לשטם חג אין ואי לא לא רבינא **(ישי"ט)**. **[ב]** בריה דרב יצחק לצי"ל **(ישי"ח)**. **[ג]** ל"א רבא בריה דרבא **(ישי"ח)**. **[ד]** ל"א רבה בריה דרבא **(ישי"ח)**. **[וכי"ה ברש"י]**, **[י]** ל"א נכספרי י' רב אחא בריה דרב איקא **(ישי"ח)**. **[י"ג]** ל"א במדבר **(ישי"ח)** וביש' **(ברש"י)**: **[ח]** ל"א דתניא ערלת במת יחיד אינה טעונה נסכים **(מכתי"י)**, **[נכתי"ר וק' ליתא במת:]** **[י]** אוריאל בבמה **(מכתי"י)** וביש' **(ברש"י)** וברש"י. **[נכתי"ר]** ללכיה בכל היענין: **[ז]** מיתות א"ל ארין מושבותיכם וגו'. נמחק **(ש"ס)**. **[ח]** מיתת הרי נמחק **(ש"ס)**, **[מכתי"י]**: **[ה]** דם שהן סוף עבודה לצי"ל **(ישי"ח)**. **[מכתי"י ופרי"ח:]** **[ז]** נמי מחלת עצהה נעשו מונבא לצי"ל **(ישי"ח)**. **[מכתי"י ופרי"ח:]** **[יא]** ל"א ובי' **(ישי"ח)**. **[וכי"ה ברש"י]** ובי' דגש' ונכות: **[יג]** ל"א א"ל נימא ליה אימר אבא בפנימיים אלא לבריוי כו' **(ד"ו רפ"ט שו"מ)**. **[ישי"ח)** **[מכתי"י וביש"י]**. **[כ]** שאלא כתיב' הנוטק כמקון לפניו ונאלא המיטות עטובותיכם. **[כג]** ורדבריו: **[יג]** למים ואין כלי שרת מקדשין אלא הראוי להן לצי"ל **(ישי"ח)**. **[יד]** בשילה ובבית עזרמים הוא דנתחייבו ולא בשעת כביש **(ישי"ח)**. **[טו]** ל"א לכתב **(ישי"ח)**: **[טז]** קרבו נסכים במשכן **(ישי"ח)**. **[יז]** לחייבן **(מכתי"י)**: **[יח]** כתיב' ושת' בשעת: **[יט]** שריא כלא כלי שרת וכו' אסקינתי בטאנין מקדושיש' בחוץ **(ישי"ח)**. **[כ]** ל"א ומה שריא בפנים בתוך הכלי אינו מתחייב עליו לפי שאין בו שיעור. **[מט'** יתן **(ישי"ח)** **[וא"ה נ"י דהג' לזנין נחתי' נתקדשו גם ליה]**, רק טומאו על הצירוףין לנד ללא מחלת מקדשו מחמת שהן בתוך הכלין] **[בא]** צ"ל ה"ג כשהוא אומר כו' ור"ל דל"ג אל א"ל א"ל מושבותיכם, ללא דרש ליה ממושבותיכם רק מלכם **(באבא:)** **[בג]** ציבור לא היהא אלא לצי"ל **(ישי"ח)**. **[בד]** הדם יספור נתקן **(ישי"ח)**. **[בז]** צ"ל תחילת **(ישי"ח)**. **[בח]** אמרי אבא בפנימיים **(ישי"ח)**. **[בז]** צ"ל וכן **(ישי"ח)**. **[בז]** לצי"ק מוסוף ע"ס ס"י ונלשניו א"ל בתוס' דלעיל קו **(ע"ז)** וא"ת לת"ק דר"ל דלא בעי בנסכים קדושת כלי מאי שוה נסכים בכלי חול מקבלת דם בכלי חול דאמר רבא לעיל דקבלה בכלי חול לרבי פטור. ור"ל דלא דמי לקבלה בכלי חול בפנים וזרק בחוץ **[דהתם]** אין לנו לחייב מחמת דכשר בבמה הואיל וכבר נפסל בפנים ולא דמי לנסכים שמוקריבין בחוץ בכלי חול דלא נפסלו בפנים הסיד: **[כה]** דתרווייהו בשעת היתר נמצ"ל **(באבא:)** **[כז]** צ"ל כשהוא **(באבא:)** **[ל]** צ"ל מ"מ **(צ"ח וביש')**

השוחט והמעלה

נקרבו נסכים צמדצר קמיפלגי. ותרוייהו אית להו יש שיעור למים **[ז]** וכי מלי טפי לא קדשינהו כלי. ותנא קמא דמחייב לא צעי בנסכים קדושת כלי לחייב עליהן בחוץ דקסצר קרבו נסכים צאהל מועד שצמדצר כל ארבעים שנה הילכך ציאת הארץ האמורה צפרשת נסכים צשלח לך ללמדנו צא שצצנע של כיצוס הארץ ושצנע של חילוק הארץ כשהיו צגלגל והותרו הצמות

צדמתן צפרק צתרא **[לקמן דף קיג:]** מהא צמה קטנה של כל יחיד טעונה נסכים דמשום צמת ציצור לא אינטריך

לנוימר ציאת הארץ דהא מן המדצר נתחייצו צכך וכיון צדמות יחיד טעונין נסכים והתם כלי שרת ליכא דלאמר צפרק צתרא **[לקמן דף ק"ג]**. בחוץ דלאמנרן לעיל **[קס:]** צמעלן על גצי סלע משום דהויא הקרצה צצמת יחיד צשעת היתר הצמות מיחייצ עלה צשעת איסור דהא צפנים אס עלה לא ירד דלאמנרן לעיל **[דף פד:]** מנין ליואלא אס עלה לא ירד שהי' יואלא כשר צצמה. ור' אלעזר סצר לא קרבו נסכים צצמדצר וציאת הארץ האמור צנסכים לאחר ירושה וישיצה לאחר שצקצו משכן צשילה **[ד'** הוא דנתחייצו לפיכך הוצרכה ציאת הארץ לכתוב **[טז]** משום שכל ארבעים שנה שצמדצר לא קרבו **[טז]** צמשכן וצא הכתוב לחייצו **[ז]** צשילה וציג עולמים ולא צשנות **[יח]**

הכיצוס והחילוק צצמות הקטנות הילכך לא קרבו נסכים צצמה קטנה שהיא **[ט]** שלא בכלי שרת ואי אסקינהו צשאין מוקדשין בחוץ לא מיחייצ עלייהו והכי נמי אמרינן לקמן דמאן צצעי קדושת כלי צנסכים סצר לא קרבו נסכים צצמדצר: רצינא אמר **צלמדין ניסוך המים נו'**. ודכ"ע קרבו נסכים צצמדצר וציאת הארץ האמור צנסכים לצמה קטנה אחא וקרבו צצמה צלא קידוש כלי ומייהו צניסוך היין אשכחן צניסוך המים לא אשכחן דהא חוצת ציצור הן ולא קרבו אלא צצמת ציצור ככלי שרת וצבה פליגי תנא קמא סצר למדין ניסוך המים מניסוך היין לחייצ בחוץ ואפי' לא קדשו צכלי ורצי אלעזר סצר אין למידין וניסוך היין הוא דמתחייצ בחוץ צלא כלי אלא ניסוך המים קדשו אין לא קדשו לא: מאי ציינייהו. צמאי פליגי: צירוצי המדות. מה

שצץ על שפת הכלי. ותרוייהו קדושת כלי צעו מיהו צצנן סצרי צירוצי מדות של לח נתקדשו ורצי אלעזר סצר לא נתקדשו ותוך כלי צעינן **[ז]** ופלוגתא דתנאי היא צצנחות **[דף פח:]**. רצה צריה דרנא אמר. תנא קמא לא צעי קדושת כלי וצקדשו נסכים צצמדצר קמיפלגי לתנא קמא קרבו לרצי אלעזר צצ"ש לא קרבו כדפרישית: וצפלוגתא דהני סנאי. ר"א צצ"ש **[נכרצין]** דלאמר אין נסכים צצמה קטנה הילכך לא אשכחן ניסוך צלא קידוש כלי ות"ק כרצנן ס"ל דלאמרי יש נסכים צצמת יחיד ואשכחן ליה צלא כלי שרת: **כי סנא**. צפרשת נסכים כתיב צשלח לך: **להטעינה נסכים צצמה גדולה**. צא הכתוב ללמדך שלא קרבו נסכים צצמדצר ומצבאו לארץ נתחייצו צהן וצצמת ציצור ולא צצמת יחיד: **או אינו אלא צצמה קטנה**. דלילו צצמה גדולה צצמדצר נמי קרצי ומייהו עד השתא צמה קטנה לא הואי דכל מ' שנה נאסרו הצמות משהוקם המשכן וכצנכנסו לארץ הותרו צשנים שציצשו וחילקו וצא הכתוב להטעינים נסכים לקדשי צצמת יחיד: **[כא] כשהוא אומר ^(א) אשר אני נוסן לכם נו': ורצי עקיבא אומר להטעינה נסכים לצמה קטנה**. דאגדולה לא אינטריך דהא צצמדצר נמי קרצי: **או אינו אלא לצמה גדולה**. ואשמועינן קרא דלא קרבו נסכים צצמדצר: **כל מושצות**. דהיינו צצמת יחיד דלילו צצמת ציצור **[כ]** אינה אלא צצמקוס אחד ור' ישמעאל משמע ליה מושצות לאחר ירושה וישיצה: **סנא ר' נחמיה**. צצמתני' כדצרי האומר צאצוה מקומן **[לעיל דף קג, ב]**. שירי הדס מעצבין צצטאת הילכך עבודה היא להתחייצ עליה בחוץ כשאר וזרק מקצת דמים: **שירי מצוה הן**. שאין מעצבין את הכפרה כדלאמר צאצוה מקומן **(שס)** יכול יעצבנו תלמוד לומר ואת כל הדס **[כ]** נתקן הכתוב ועשאו שירי מצוה: הקטר איצרים ופדרים אין מעצבין את הכפרה **[ז]** דאין כפרה אלא צדס: **ואס אישא**. דלרצי נחמיה מעצבין נימא ליה הני נמי **[א]** כתחילת **[כ]** עבודה הן כשאר צצמתות: **מחלוקס**. **[ח]** צאצוה מקומן דעיכוצ שירים: **צצטאוס הפנימיים**. כל מתנותיהן מעצבות: **וי מניא הניא**. דלאדי ליה רצי נחמיה דשירי מצוה הן צצירים החילוונים ומורה רצי נחמיה צוה דהמקריבין בחוץ פטור: **אי הני**. אמאי אהדר ליה הקטר איצרים יוכיח נימא ליה כי אמרי **[כ]** צצנימיס ולא צצילוונים ואת אמרת לי חילוונים: **ה"ג אלא לדצריו דרצי עקיבא קא"ל**. לדידי שירים מעצבין לדידך נמי דלמרת שירי מצוה הן הקטר איצרים יוכיח: **בוצנז' מלק בחוץ**. צצלה היא שאין מליקה אלא צפנים לפיכך פטור על העלאתו ועל מליקתו נמי פטור כדלאמנרן דריש פירקין **[דף קה]**. השוחט ולא המולק: **השוחט אס העוף צפנים**. פסול וצוה אינו ראוי צפנים לפיכך פטור על העלאתו בחוץ. ואס תאמר והלא כל העולין בחוץ נפסלין צציאתן וכל **[כ]** השוחט בחוץ פסול הוא וחיציבן על העלאתו התם רחמנא רצייה אצל לענין שאר פסולין מתקבל צפנים צעינן:

פרק שלשה עשר זבחים

ק"א.

בקרבו נסכים במדבר קא מיפצ"ג. פי' צקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למים ואי אפשר לומר כן דר"א על כרחין סצר אין שיעור אלא תרוייהו סצרי אין שיעור ושלשת לוגין דתנא קמא לאו דוקא **[ז]**: **במה גדולה ובמה קצמנה**. יש מפרשים צצמה גדולה קרי שעת איסור הצמות וצמה קטנה שעת היתר ופירוש הקונטרס עיקר דתרוייהו **[כח]** היתר הצמות אלא דצמה גדולה היא צצמת ציצור וצמה קטנה היא צצמת יחיד ואע"ג דרצי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לצמה גדולה ודרש מושצות לאחר ירושה וישיצה כדפירש צקונטרס וכדתניא צספרי וצפרק קמא דקדושין **[דף לו, ז]** ואזו נאסרו הצמות צצבאו **[כז]** לשילה ומ"מ **[ז]** אף כשהותרו אחרי כן צנוצ וגצעון מודה רצי ישמעאל דצצמת ציצור טעונה נסכים: **לדבריו רבי ישמעאל' צא קרבו נסכים במדבר**. צקדושין

(ג"ג) **(שס)** פירש צקונטרס דלכולי עלמא קרבו צקרבן ציצור ואיני יודע מי חוקיקו לכך ושמא משום דקמני צספירי אמר אחד מתלמידי רצי ישמעאל צא הכתוב ללמדך על הנסכים שלא נתחייצ יחיד על הנסכים אלא מציאתן לארץ וזה לשון הקונטרס דפירש צקדושין **(ג"ג)** **(שס:)** **ר' ישמעאל סצר לא קרבו נסכים צצמדצר ואף על גצ דכתיב צמילוואס וזה אשר תעשה על המוצנח וכתיב צה נסכים צעולת ממיד צקרבן ציצור הוא דהוי אצל היחידים לא נתחייצו צנסכים אלא מציאת הארץ לאחר ירושה וישיצה ורצי עקיבא סצר קרבו נסכים ליחיד צצמדצר: **בי' קאמר רבי נחמיה בשיריים הפנימיים**. לעיל צפרק צ"ש **[דף לו, ז]**. משמע דרצי נחמיה איירי צצשייסי החילוונים וסס פירשתי: **וכי תניא ההיא בשיריים החיצונים**. ומה שהשיצ לו איצרים יוכיחו אע"ג דליוהו גופיה לא חיש צצאי טעמא אורחיה דתנא הני כדפרישית צפרק התערצות **[לעיל דף עז, ח]**:**

הפנימים כי ^(א) תניא ההיא בשיריים החיצונים ^(ב) (ורבי עקיבא לא ידע מאי קאמר רבי נחמיה הוא סצר רבי נחמיה שיריים חיצונים אמר וקא מהדר ליה שיריים החיצונים ורבי נחמיה) לדבריו דר' עקיבא קאמר: בוצנז' ^(א) המולק את העוף בפנים והעלה בחוץ חייב ימלק בחוץ והעלה בחוץ פטור ^(ב) השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור

הפנימים כי ^(א) תניא ההיא בשיריים החיצונים ^(ב) (ורבי עקיבא לא ידע מאי קאמר רבי נחמיה הוא סצר רבי נחמיה שיריים חיצונים אמר וקא מהדר ליה שיריים החיצונים ורבי נחמיה) לדבריו דר' עקיבא קאמר: בוצנז' ^(א) המולק את העוף בפנים והעלה בחוץ חייב ימלק בחוץ והעלה בחוץ פטור ^(ב) השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור

שחט

עין משפט ונר מצוה

ג א ב מ"י פרק יט מהלכות מע"ה"ק הלכה ג ד:
נא ג דה מ"י שס פ"ח ה"י יח:

תורה אור השלם

1. דבר אַל בני ישראל ואמרת אֲלֵהֶם כִּי תבֹאוּ אֶל אֶרֶץ מוֹשְׁבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם:
במדבר טו, ב

הגהות הב"ח

(א) גמ' כדצרי האומר שירי הדם מעטני: **(ב)** רש"י ד"ה כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם אשר אני: **(ג)** ד"ה ואס אישא וכו' הני נמי עצונה לצי"ל ויתנת כמחילת נמחק: **(ד)** ד"ה מתולקת דעיכוב שיריים באיהו מקומן בשיריים הפנימיים צצטאות הפנימיים:

מוסף רש"י

בירוצי המדות. צצמדדין יין ומנאל כל ציומר יש כו צירוצין, ואס מיד מערה ככלי גדול נמצאו צירוצין כחוס, ואס ואו טפלן לארץ מאלוהי (מנחות פח. מכת"י): **צא קרבו נסכים במדבר**. ואע"י דכתיב צמלוואס (שמות כט) וזה אשר תעשה על המוצנח, וכתיב ציה נסכים צעולת הממדי, צקרבן ציצור הוא דהוי אצל היחידים לא נתחייצו נסכים אלא מציאת הארץ וחיץן לאחר ירושה וישיצה: קרבו נסכים במדבר. ליחיד, משקרבנו נכדים (קדושין קז): כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם. צכל מקום קאמר, וצצמת יחיד הטהנת צכל מושצות הכתוב מדבר, והאי דתליה צציאת הארץ, הי"ק עד עכציו הייתם צמשכן הצצמות ואסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא צצמות ציצור ומשצבואו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקצע משכן שילה והיו צצונים צגלגל עמודים צצמלחמה וק"ל שאתרו צצמות, צא כתוב זה ללמדנו כי מצוה אל הארץ ותהא צצמת יחיד מוטרת אף היא מטענן נסכים (קידושין קז): כשתמצא דלומר. כשתקדקק ותעד מילוי הדברים **(ב"ח ט)**: מלק בחוץ. כתיב אשר יחטט למעטני מולק **[לעיל קה]**: והשוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור. על העלייתה, דלוי מתקבל צפנים אלא מלק **[לעיד פח]**: